

Claire North

THE SUDDEN APPEARANCE
OF HOPE

Klāra Norta

UN PARĀDĀS CERĪBA

NO ANĢĻU VALODAS TULKOJUSI
ĪVA MELGALVE

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111-3

No496

Izdevniecība *Prometejs*

Claire North

The Sudden Appearance of Hope

Copyright © 2016 by Claire North

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2022

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autorei iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība “Prometejs”

SIA “Prometejs AB”, Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Melgalve*

Redaktore *Kristīne Zute*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2022

ISBN 978-9934-553-45-5

Grāmata iespiesta SIA “Jelgavas tipogrāfija”

1. nodaļa

Stāsta, ka, viņiem mirstot, varēja dzirdēt tikai kliegšanu.

Es velku ar tinti pa papīru, vēroju pasauli pa vilciena logu, Skotiju klāj pelēki mākoņi, un, lai arī kliegšana nemitējas, tā mani neuztrauc. Vairs ne.

Es šo rakstu, lai mani atcerētos. Vai tu, šo lasot, mani nosodīsi? Kas tu esi? Melis, krāpnieks, mīlētājs, zaglis, vīrs, sieva, māte, meita, draugs, ienaidnieks, policists, ārsts, skolotājs, bērns, slepkava, mācītājs? Lai kas tu būtu, rādās, ka esmu teju vairāk aizrāvusies ar tevi nekā ar sevi.

Lai kas tu būtu: šie ir mani vārdi.

Šī ir mana patiesība.

Ieklausies un atceries mani.

2. nodaļa

Pasaule sāka mani aizmirst, kad man bija sešpadsmit.

Lēna lejupslīde, drusciņu pa drusciņai.

Mans tēvs aizmirst aizvest mani uz skolu.

Mana mamma uzklāj galdu trim, nevis četriem.

— Ak, — viņa noteica, kad es ienācu istabā. — Man noteikti šķita, ka esi izgājusi.

Skolotāja Tomasa, vienīgā manā skolā, kurai patiesi rūpēja audzēkņi, kura parasti pārplūda rūpēs un nākotnes cerībās, tagad aizmirst sadzīt

rokā trūkstošo mājasdarbu, uzdot jautājumus, klausīties atbildēs, līdz beidzot es pat nepūlos pacelt roku.

Pieci draugi, kuri bija manas dzīves kodols, ar kuriem es vienmēr sēdēju kopā, kādudien aizgāja pārsēsties pie cita galdiņa — ne ar dramatisku žestu, ne ar “atšujies” sajūtu, bet tāpēc, ka viņi skatījās man cauri, redzēja svešinieci.

Saistības trūkums starp vārdu un seju, izsaucot pēc žurnāla. Manu vārdu atceras, bet saikne ir pārtrūkusi, kas ir Cerība Ardena? Tintes skrīpājums bez pagātnes, nekas vairāk.

Vispirms tu aizmirsti manu seju, tad balsi, un pēdīgi tu pamazām aizmirsti manu rīcību. Dienā, kad Alans, mans labākais čoms, mani aizmirsa, es viņam iesitu plauku. Viņš šokēts izskrēja no kabineta, un es, vainas apziņā sasarkusi, skrēju viņam pakaļ. Atradu viņu tikai tad, kad viņš ar apsārtušu vaigu sēdēja koridorā pie laboratorijām un berzēja seju.

— Tev viss labi? — es jautāju.

— Jā-ā, — viņš atteica. — Drusku seja sāp.

— Piedod.

— Nekas, nav jau tā, ka tu būtu man kaut ko nodarījusi.

Viņš skatījās uz mani kā uz svešinieci, bet runājot viņam saskrēja asaras acīs. Ko viņš tajā brīdī atcerējās? Ne Cerību Ardenu, meiteni, ar kuru kopā viņš bija audzis. Ne manu plaukstu pret viņa seju, ne manu kliedzienu, no kura pašķīda siekalas — *atceries mani, atceries mani!* Viņa sāpes pierima, līdz ar tām aizplūda arī atmiņas. Viņš izjuta skumjas, dusmas, bailes, šīs emocijas atmirdzēja viņa acīs, bet no kurienes tās radušās? Viņš to vairs nezināja, un atmiņas par mani sabruka kā smilšu pilis jūras viļņos.

3. nodaļa

Šis nav stāsts par to, kā mani aizmirst.

Atmiņām par mani dziestot, izdzisa arī daļa no manis. Lai kas arī būtu tā Cerība Ardena, kas smejas kopā ar draugiem, smaida kopā ar

ģimeni, flirtē ar mīļoto, piktojas uz priekšnieku, triumfē ar kolēģiem, — viņa beidza pastāvēt, un mani pārsteidz atklāsme, cik maz no manis paliek, kad tas viss ir nodīrāts nost.

Ja vārdi uz papīra lapas ir viss, ko par mani var atcerēties, un manis rakstītais paliks pēc tam, kad manis vairs nebūs, tam būtu jābūt nozīmei.

Tātad — stāsts par *Ideālu*.

Tev tas sākas Venēcijā. Tā noteikti bija pirmā vieta, kur pasaule aptvēra, ko tas nozīmē. Bet man un tai lomai, ko es spēlēšu, stāsts sākās agrāk — Dubajā, dienā, kad Reina bint Badr al Mustakfi viesnīcas *Burj al Arab Jumeirah* septītā stāva istabā izdarīja pašnāvību.

Tā kā istaba maksāja 830 dolārus naktī un tā kā tā acīmredzami bija pašnāvība, tātad sociāls *faux pas*, jau pāris stundas pēc liķa atrašanas tas tika steigšus izvākts no istabas. Tika atsūtīta nepāliešu apkopēja, lai novāktu lielumu traipu, — bet Reina bija izpalīdzīgi pārgriezusi iegurņa artēriju karstā vannā, tādēļ bija jāsadedzina tikai daži dvieļi un vannas paklājiņš.

Es par viņas nāvi uzzināju no tā, ka viņas māsiņa Līna visu laiku brēca. Neraudāja, vienkārši brēca. Vēlāk, atstāstot šos notikumus, viņa neteiks: “Mana māsiņa Reina izdarīja pašnāvību, lūk, kāpēc,” bet gan: “Mana māsiņa Reina izdarīja pašnāvību, un es tā arī neesmu atguvusies pēc šī trieciena.”

Man ne pārāk patika Līna. Tādēļ bija daudz vieglāk no viņas zagt.

Man patika Reina. Viņa nezināja, ka mēs esam draudzenes, bet tas nekas — es par tādām lietām neapvainojos.

Es ielauzos morgā, uz kuru viņi bija aizveduši Reinas ķermeņi, — izdomāts vārds uz birkas pie kājas iekšķa, āda tikpat pelēka kā tērauda lāva, uz kuras viņa gulēja. Es pārmekleju drēbes, ko viņai bija novilkuši, izšķirstīju piezīmju grāmatiņu, kurā bija sarakstītas mirklīgas idejas un komentāri par garāmgājējiem, šajos aprakstos atradu sevi: *Sieviete, āda kā piens kafijā, dzelmaina, atšķaidīta. Galvā sārts lakats, ļoti īsi apgriezti nagi, stāv izslējusies, kreisajā rokā somiņa, skatās uz visiem bez kauna, viņai vien-alga, ka cilvēki blenž.*

Es paņēmu piezīmju grāmatiņu, piespiedu pie sirds, tad ieliku to kabatā — piemiņa, ko saudzēt un glabāt.

Viņas telefons bija ielikts caurspīdīgā maisiņā netālu no viņas kurpēm, un tā atbloķēšanas kodu varēja viegli uzminēt pēc taukainajiem nospiedumiem, kurus bija atstājuši pār ekrānu slidošie pirksti. Es paņēmu telefonu, sēdēju uz morga kāpnītēm karstajā ēnā, traucos cauri ziņām un e-pastiem, meklējama kaut ko nežēlīgu vai kādu sāpju kliedzienu, kas izskaidrotu, kāpēc Reina tagad auksta gulēja klusajā ēkā man aiz muguras.

Ideālu atradu tikai tāpēc, ka ekrānā uzzibsnīja paziņojums.

Ir pagājušas četrdesmit astoņas stundas, kopš pēdējo reizi devies uz sporta zāli — tavš ķermenis nekļūs ideāls no gribēšanas vien!

Lietotne, kas fona režīmā darbojās viņas telefonā.

Šodien prātīgāk ar iepirkumiem — iepriekšējā veikala apmeklējumā tu pārsniedzi dienas piesātināto taukskābju normu! Vai zināji, ka piesātinātās taukskābes ir starp galvenajiem sirds slimību izraisītājiem?

Kas, pie velna, tā par lietotni?

Es to ziņkārīgi atvēru.

Radi ideālo sevi.

Saskarne bija vienkārša, pārskatāma. Nekādu izskaistinājumu vai personalizācijas.

Ideāls ir reāls. Ideāls ir tagad.

Man tuvojās policists un jautāja, vai esmu apmaldījusies. Izslēdzu ekrānu, ieliku mobilo kabatā, pasmaidīju un teicu, ka nē, atvainojiet, tikai drusku sareiba galva.

Viņš teica maigi un rāmi:

— Visas sēras, ko jūs jebkad piedzīvosiet, ir izdzīvojuši cilvēki pirms jums un izdzīvos arī pēc tam. Tām nevar sagatavoties, un arī sāpes nevar atvieglināt, bet, kundze, ja nu tas palīdz, man šķiet, ka jums būtu jāzina, ka visa cilvēce, kas bija, ir un būs, tagad ir kopā ar jums un atbalsta jūs.

Es pasmaidīju un pateicos, un aizbēgu prom, pirms viņš ierauga, kā es aptraudos.

Tajā naktī viesnīcā, guļot uz vēdera — zem manis jūra, virs manis putekļi —, es reģistrējos *Ideālā*.

Es norādīju lietotnei izdomātu vārdu un tukšu e-pasta adresi, ko biju sabakstījusi kafejnīcā.

Pievienojoties es automātiski nopelnīju piecsimt punktu, ar ko pietika, lai saņemtu piecu dolāru atlaidi *Ideāla* ieteikta zīmola vitamīnu dzērienam. Lietotne pa bezvadu tīklu ar piecu metru precizitāti noteica manu atrašanās vietu un aptuveni kilometra attālumā atrada veselīgas pārtikas un dzērienu veikalu, kur varēju izmantot savu kuponu.

Attīsties ātrāk — pievieno savu dzīvi.

Lietotne pieprasīja manu fotoattēlu. Es izmantoju svešinieces bildi, ko biju savākusi *feisbukā*.

Pēc attēla analīzes lietotne mani informēja, ka man ir burvīgs ķermenis, bet tas varētu būt ideāls.

Apsver mainīt diētu — šeit būs daži padomi.

Atklāj savus ideālos treniņus!

Anketa. Es to aizpildīju, un mani informēja, ka ideāla treniņprogramma man būtu vidējas intensitātes sports. Tika piedāvāts saraksts ar piemērotiem treneriem, kā arī punktiem, kurus saņemšu, ja pierēģistrēšos kādā no *Ideāla* sertificētiem klubiem.

Pievieno savu dzīvi, tā atgādināja. Radi ideālo sevi.

Tā pieprasīja manu bankas kontu.

Piešķirot lietotnei pieeju saviem finanšu datiem un patēriņam, tu ļausi Ideālam redzēt patieso tevi. Izmanto īpaši tev pielāgotus padomus, lai padarītu karjeras un dzīvesstila paradumus nevainojamus!

Es atteicos ievadīt datus, un, kad nākamreiz ieskatījos lietotnē vēlreiz, biju zaudējusi divsimt punktu.

Ideālu sasniegt ir grūti, tā teica. Spēks ir tevī.

Es aizvēru lietotni un bloķēju tās piekļuvi savam telefonam.

4. nodaļa

Kas kļūst grūti, kad pasaule tevi aizmirst

- Iet uz randiņiem
- Dabūt darbu
- Saņemt pastāvīgu medicīnisku uzraudzību
- Saņemt kredītu
- Iegūt licencētu izglītību
- Saņemt rekomendācijas par sevi
- Saņemt apkalpošanu restorānos

Kas kļūst viegli, kad pasaule tevi aizmirst

- Slepkaivot
- Zagt
- Spiegot
- Ikdienišķa ļaunprātība
- Vienas nakts sakari bez drāmas (ar prezervatīviem)
- Neatstāt dzeramnaudu

Kādu laiku pēc tam, kad tiku aizmirsta, mani vilināja doma par algotas slepkavas darbu. Iztēlojos sevi ādas kostīmā, nopeilējot upuri ar snaipereni, tumšiem matiem plandot vējā. Nevienš policists mani nenoķertu, neviens nezinātu manu vārdu. Man bija sešpadsmit gadu un visai īpatnējs priekšstats par to, kas ir “stilīgi”.

Tad es drusku papētīju un atklāju, ka slepkavību var pasūtīt par 5000 eiro un lielākā daļa ļaužu, kas strādāja šajā amatā, bija brutāli veci neilona treniņtērpos. Šeit gandrīz noteikti nebija žilbinošu lēdiju, kas no pudelītes iepilināja noslēpumainu šķidrumu ļaundara glāzē; šeit nebija kokteiļvakaru, kuros spiegi apmainījās slepenām zināšanām, nekādu nāves dieviešu un noslēpumainu lēdiju. Tikai viens varmācīgs zibsnis tumsā un pret asfaltu kaucošas riepas.

Vēlāk, ierāvusies guļammaisā zem bibliotēkas kāpnēm, es aizvēru acis un prātoju, kā vispār biju nonākusi līdz domai, ka slepkavība man

ir pieņemama. Savā stāvoklī — bez ģimenes, bez cerības — jau zināju, ka spēšu izdzīvot tikai noziedzīgā ceļā, bet vai tad tāpēc cilvēka dzīvība vairs nebija svēta? Es iztēlojos, kā nogalinu svešinieku, un konstatēju, ka tas būtu vieglāk nekā nogalināt draugu. Tad es aizmigu, un sapņos veči mani sita, un es centos sist pretī, bet nespēju — mana roka bija sastingusi gaisā, ķermenis bezspēcīgs.

Dari to, dari, dari, brēca mans snaudošais prāts. Dari to! Dari! DARI!

Bet es tik un tā nespēju pakustēties un no rīta atklāju, ka mana guļammaisa galu kāds ir apčurājis.

5. nodaļa

Vai tev ir *Ideāls*?

Atmiņas — vai man ir jāskaidro, kas notika pirms tam, lai paskaidrotu, ko dariju pēc? Varbūt. Ir tāds vārds, ko Reina reizēm lietoja — svētceļošana.

Svētceļojums: ceļojums ar cildenu mērķi.

Svēta darbība.

Un, no otras puses, *Google* rezultāti: *Svētceļojums ir*

▷ *novēcojis,*

▷ *laika un naudas šķērdēšana,*

▷ *vēl arvien nozīmīgs.*

Vai tev ir *Ideāls*, viņa jautāja... un kur tas notika?

Dubajā dažas dienas pirms Reinas nāves. Viesnīca uz mākslīgas salas: *Burj al Arab Jumeirah*. Kad es iegāju tajā, kāds vīrs man piedāvāja atvēsinātu divieli rokām, kāda sieviete man piedāvāja dateles uz zelta šķīviša, reģistratūrā man jautāja, vai es vēlētos kādu no viesnīcas bentlijiem. 650 mārciņas ļāva uz vienu nakti palikt lētākajā numurā, bet, ja tu maksāsi tik maz, tad tavs privātais sulainis varētu būt mazdruscīņ parupjš, un tev nebūs pieejas VIP zālei. Vai tur tas sākās? Domāju, ka jā.

— Vai tev ir *Ideāls*? — jautāja Līna, un Reina viņai aiz muguras nopūtās. — Firmas prezidents brauc uz Dubaju. Mums šeit ir plaukstošs investīciju tirgus, nemaz nevar iedomāties, ka tādiem uzņēmumiem nepieciešamas investīcijas, bet ar kaut ko tādu kā *Ideāls* — tas aizies globāli, tas būs vienkārši mega, es to zinu, jo tas mainīja manu dzīvi! Man būs procedūras!

Piecas sievietes uz divāniem pie spa, jūra zila kā rīta debesis, pusdienlaika debesis baltas kā pusnakts mēness aizpilda visus logus ap telpu. Daudzkrāsaini dzērieni, kurus pienes bangladešietes ar mirdzošiem smaidiem, noliektām galvām. No mums piecām, kuras tika apkalpotas, tikai divas bija no Dubajas — princese kaut-kas-no-kaut-kurienes ar nevainojamu angļu izrunu un viņas māsīca Reina, kura varbūt nebija princese, bet to bija grūti pateikt, viņa blogoja par sociālajām pārmaiņām un sieviešu tiesībām un, ja var ticēt Līnai, bija: “Burvīga, viņa ir vienkārši burvīga, vai ne tā, bet es nūdien priecātos, ja viņa būtu druscīņ... nu, zini...”

Žests, kurā tiek ietverta klusumā iegrimusī Reina, kura atšķirībā no mums, pārējām, ir uzvilkusi nevis bikini, bet viendaļīgu peldkostīmu. Atlaidusies krēslā, atvērusi klēpj datoru, pierē starp uzacīm saspringusi.

— Procedūras iznīcina tavu dvēseli, — Reina klusi atbildēja, iegrimusi datorā, pat nepaceļot acis. — Procedūras iznīcina to, kas tu esi.

— Mīlulīt, — Līna izsaucās, — daži no mums uzskata, ka tā ir labāk!

Tad gan Reinas skatiens pašāvās uz augšu, sastapa Līnas acis, brīdi turējās, tad novērsās.

— Es tikai vēlos būt es pati, — viņa nomurmināja.

— Bet vai ar to pietiek? — Līna prātuļoja. — Vai varbūt te runā tavs savtīgums?

Es aizgāju piesēst pie Reinas, apjautājos, pie kā viņa strādā, kamēr pārējās viņai apkārt atpūšas.

— Šis ir mans džihāds, — atbildēja Reina, nepaceldama acis no klēpjatora. — Šis ir mans svētceļojums.

Džihāds: ciņa. Centieni iet pa dieva ceļu.

Man allaž ir patikušas zināšanas. Tās liek man justies īstai, tā, it kā es tomēr būtu daļa no kaut kā lielāka.

— Vakar policija arestēja četrpadsmitgadīgu meiteni, kuru apsūdzēja ārļaulības seksā ar saldējuma pārdevēju, — Reina domīgi noteica, runājot ar datoru, jau sen secinājusi, ka neviens cits viņā neklausīsies. — Viņš bija viņu izvarojis un tiks izsūtīts. Viņa nonāks cietumā par ārļaulības sakariem. Es nespēju pieņemt, ka sieviešu tiesības var būt kultūrrelatīvas.

— Nu redzi! — Lina izsaucās un pagriezās dīvānā, lai filipīniete, kas uzklāja uz viņas ādas platīna ornamentu, varētu sasniegt Līnas skaustu. — Reina ir tik... tik... nu vai viņa nav vienkārši!

— Vai tev ir *Ideāls*?

Amerikāniete Sjūzija vai Sendija, vai Sofija, vai kaut kas tādā stilā, ar atkailinātu muguru un nolaistu zodu gulēja, ļaujot, lai viņas ādā maigi ieberzē plānas zelta folijas daļiņas, radot tūkstošdolāru krāsas spirāles un lokus, kas akcentēja viņas ideāli noskrubētās, ideāli nosauļotās, ideāli izveidotās ideālās miesas lokus.

Es paliecos no sava dīvāna, lai redzētu, par ko viņa runā.

— Tā ir lietotne, — sievietes skaidroja, pagriezdama telefonu, lai varu apskatīties. — Dzīvesstila koučinga rīks, veids, kā radīt labāku tevi. Tu pierēģistrējies, dod tai pieeju saviem datiem, un tā palīdz tev kļūt labākai.

— Kādiem datiem? — apjautājos.

— Ak, nu, vispār visam. Lojalitātes kartēm, lidojumiem, tiešsaistes iepirkumiem, bankas kontiem. Jo vairāk informācijas tai ir, jo labāk tā palīdzēs! Nu, kad es pirmoreiz pierēģistrējos, vienkārši uzņēmu savu attēlu, un lietotne varēja noteikt manu garumu, svaru, kājas izmēru, nu, visu — tā ir tik gudra, nu, tik gudra! Un tad man bija liekais svars, nu — es neteikšu, cik! —, bet es atklāju sev labāku diētu, labus trenerus, jo tam visam ir nozīme, vai ne tā? Un ikreiz, kad sasniedz mērķi, nu, kad tev ir ideālais svars vai kad nopērc ideālās kurpes no ieteiktā pārdevēja, tu saņem punktus, un pēc tam, kad dabū pietiekami daudz punktu, saņem reģistrēta lietotāja pieredzi!

— Kādu pieredzi?

— Ak, brīnišķīgu, brīnišķīgu! Pēc pieciem tūkstošiem es dabūju matu griezumu par brīvu pie *Pike and Ion*, tā bija tāda sensācija, viņi vienkārši saprot matus. Pēc desmit tūkstošiem es dabūju trīssimt dolāru, ko notērēt *SpringYou* outletā, *trīssimt!* Es nespēju tam noticēt, bet, protams, lietotne zināja, ko es esmu nopirkusi, un tikai par to, ka nopirku pareizās drēbes, automātiski saņēmu piecsimt punktu bonusu. Tagad man jau ir piecdesmit divi tūkstoši punktu, un es nevaru vien sagaidīt savas nākamās trofejas atbloķēšanu!

Es smaidīju un teicu, ka tas izklausās burvīgi, brīnišķīgi un ka es nudien varētu kaut ko tādu izmantot arī sev.

— Tev to vajag! — viņa izsaucās. — Tu jau tagad esi tik glīta, vēl tikai drusciņ pacensties, un tu arī varēsi būt ideāla!

Es pasmaidīju. Šī bija mana trešā diena šo sieviešu sabiedrībā un pirmā reize, kad viņas bija mani satikušas. Man labi padevās visam piekrist.

Un tajā vakarā.

— Vai tev ir *Ideāls*? — es jautāju Reinai, kad mēs kopā skrējām sieviešu vingrošanas zālē bez lakatiem, sviedros piemirkušiem matiem.

— Jā, — viņa domīgi atteica. — Ir. Mana ģimene tajā varētu ieguldīt.

— Vai tā lietotne ir tik laba, kā cilvēki stāsta?

— Es... pieņemu, ka varētu būt.

— Tu neizklausies pārliecināta.

— Tā... Līna piedabūja mani reģistrēties, viņa man teica, ka es esmu... vai zini, kā reizēm cilvēki kaut ko pasaka, un tam būtu jābūt šausmīgi, bet tu to cilvēku pazīsti un gan jau tas ir domāts kā joks, tad tas nav šausmīgi? Tikai, protams, — viņa piebilda, — ir gan.

— Ko tad viņa pateica?

— Ak, nu, ko jau parasti. Resna. Noplukusi. Vīriešiem nepievilcīga. Garlaicīga ballītēs. Auksta. Protams, tam nevajadzētu pievērst uzmanību, tā ir viņas daļa, ne manējā.

Hei — vai esi droša, ka šis ir īstais restorāns tieši tev? Ieskaties mūsu ieteicamo, Ideāla apstiprināto piegādātāju sarakstā!

Mēs turpinājām skriet. Tad viņa teica:

— Man kādreiz likās, ka pietiek ar to, ka es patīku tāda, kāda esmu.

Es gandrīz sasmējos, bet viņas acīs bija tādas skumjas, un man bija aprūcies elpas, un tā nu es nesasmējos. Es teicu:

— Cilvēkiem, kuri zina, kāda tu esi, tu noteikti patīc, par to esmu droša.

Viņa pasmaidīja un novērsās, un tovakar mēs vairs nesarunājāmies.

6. nodaļa

Kāpēc es biju ieradies Dubajā?

Ja konkrēti: lai aplaupītu karalisko ģimeni. Mans mērķis bija Kūniņas dimants, centrālais dārgakmens kaklarotā, kas 1912. gadā bija radīta Afisei Lakerbai, pēdējā osmaņu sultāna Mehmeda VI sievai. Pēc monarhijas gāšanas dārglietas devās ceļojumā pa pasaules izsoļu namiem, kur to secīgie īpašnieki bija naftas produktu giganti, Holivudas zvaigznītes un Kolumbijas prezidenta sieva, līdz — kad to vēstures dēļ vērtība bija daudzkārt pieaugusi — dimanti atgriezās Tuvajos Austrumos, kur to īpašniece bija Līnas tante, Šamma bint Bandara, viena no teju četrūkstoš Saūdu klana karaliskajām atvasēm.

Kāpēc šie dimanti?

Jo pēdējo piecu gadu laikā tos bija mēģinājušas iegūt trīs dažādas komandas, visas neveiksmīgi. Viņu neveiksme nozīmēja divus faktus: izaicinājumu un pircēju.

Manā stāvoklī ir viegli būt amatieriskai. Esmu atklājusi, ka, ja viss sakrīt pareizi, arī kaifs ir lielāks. Reiz es impulsīvi nočiepu Paragvajas prezidenta rokaspulkstenu, bet par to varēju ietirgot tikai 250 dolāru, un kaifs bija pilnīgi nekāds, salīdzinot ar to dienu, kad nozagu 98 000 mārciņu, nevainojami aplaupot kazino — absolūti ideāli īstenojot skaistu plānu, kuru biju gatavojusi mēnešiem ilgi. Manā darbā tu pats nosaki savu baudu.

Šamma bint Bandara ceļoja uz Dubajju, lai ballētos un svinētu kopā ar *Ideāla* radītājiem, un kopā ar viņu ceļoja Kūniņa.

Līna bija mans ieejas punkts, bet, metot lokus ap viņu, es atklāju, ka Reina arvien vairāk novērš manu uzmanību.

— Mēs vēl neesam tikušās, — es teicu Reinai ceturtajā reizē, kad kopīgi skrējām. — Mani sauc Reičela Donovan.

Un vēlreiz:

— Mēs vēl neesam tikušās, — es teicu, kad mēs apsēdāmies bārā pie viesnīcas, lai klausītos sīriešu tautas mūzikas priekšnesumu. — Bet man ir milzīgs prieks jūs satikt.

— Es savā ziņā esmu daļa no svarīgas ģimenes, — viņa nopūzdamās paskaidroja, mēs kopā ēdām vienu mango, kas pasniegts ledus skaidiņu gultā. — Bet šeit tas nenozīmē neko. Es cenšos būt labāka.

— Labāka kādā jomā?

— Visās. Labāka sarunās ar cilvēkiem. Labāka zināšanu apgūvē, izpratnē, pašizpaušmē, citu sapratnē. Labāka izskatā, labāka domās, vienkārši... labāka. Ir taču labi tā censties, vai ne?

Vai esi apsvērusi iegādāties kādu no šiem žurnāliem, kas mainīs tavu dzīvi? Lasi iedvesmojošus stāstus par sievietēm, kas atklāja savu IDEĀLO DZĪVI!

— Jā. Man šķiet, ka jā.

— Es rakstu blogu.

— Man šķiet, es to esmu lasījusi.

— Tiesām? Tādu nav daudz — man būtu jāpriecājas. Internetā visu laiku ir tik daudz balsu, tās kliedz, visu laiku tikai kliedz, reizēm ir tik grūti būt sadzirdētai. Reizēm man šķiet, ka visa pasaule ir pilna ar kliegšanu.

Es teicu... kaut ko. Kaut ko neizteiksmīgu, es mēģināju atrast labākus vārdus, labus vārdus, kādi būtu jāsaka sievietei, kas ēd mango kopā ar Reinu bint Badr al Mustakfi, bet kaut kā mūsu sarunas gaitā es biju izslīdējusi no lomas, un palika tikai Cerība Ardena, un viņai bija visai maz sakāmā savā vārdā.

— Kādreiz es domāju, ka cīnīšos, lai atrastu sev vietu, — domīgi teica Reina, skatīdamās nekurienē. — Tagad es gribu tikai būt laimīga tur, kur esmu.

Nākamajā dienā viņa bija mirusi.

Es nokopēju viņas e-pastus savā datorā un telefonu iemetu jūrā.

E-pasti no vecākiem, kuri par viņu raizējās. No pāris draugiem, kuri cerēja, ka viņai viss labi, attēli ar laimīgām ģimenēm, augošiem bērniem, vai nav brīnišķīgi?

No aktīvistu grupām, kas aģitēja par cilvēktiesībām, par imigrantu tiesībām, par atbildību pret vidi, par juridisko reformu un tā tālāk.

No pašas *Ideāla* lietotnes automātiski ģenerēts atgādinājums.

Mēs redzam, ka tu esi atpalikusi no sava skaistuma un iepirkšanās grafika. Iepriekšējā nedēļā tu pazaudēji 400 punktus. Atceries: ideāls mīt gan prātā, gan ķermenī. Tikai tu vari izvēlēties būt ideāla. Šeit būs daži iedvesmojoši stāsti no ideālajiem cilvēkiem, no 106, kas palīdzēs iedrošināt tevi atgriezties ritmā.

Saite — attēli, vīrieši, sievietes. Skaisti — visi skaisti. Zobi, mati, lūpas, smaids, torsi, krūtis.

Vārda “auksta” antonīmi: mīlama, tīkama, atsaucīga, kaislīga, karsta.

Izlasīju ar roku rakstīto piezīmju grāmatiņu līdz galam.

Līna ir laimīga, viņa rakstīja. Viņa ir neticami laimīga. Viņa ir stulba un slinka, un izlutināta, un garlaicīga, un varbūt kādreiz to ir apjautusi, bet tagad ir atradusi veidu, kā aizmirst, ka vispār jelko ir zinājusi. Biju iedomājusies, ka varbūt viņas pašpārliecinātība ir tikai aizsargs, vairogs, kas aizsargā pret pašas skumjām, bet nu saprotu, ka virskārta ir patiesība, ka visas dzelmes ir virspusējas.

Vakar es paēdu vienatnē, bet, paskatoties rēķinā, redzēju, ka bija pasūtītas divas maltītes, un es nebiju par tām maksājusi.

Šodien Ideāls nosūtīja man bildes ar modeli kāzu ceremonijā — lai atgādinātu, kas es varētu būt. Kad viņa drāž čali, vai viņš pabeidzot ekstāzē kliedz? Un viņa? Šķiet, man būtu jādomā, ka jā.

Kliegšana šonakt ir skaļa. Tik ļoti skaļa...

Tie ir viņas pēdējie vārdi. Es sēdēju pie jūras un skatījos viņos — stundu, tad vēl vienu. Prātoju, vai viņa priecātos, zinot, ka par viņu kāds domā. Prātoju, vai viņa būtu laimīga, zinot, ko es plānoju darīt. Cerēju, ka jā, un pēc ilgām pārdomām sadedzināju viņas piezīmju grāmatiņu un izkaisīju pelnus jūrā.

7. nodaļa

Zādzību veidi: aplaupīšana, kabatzādzība, laupīšana aizbēgot, automašīnu zādzība, ielaušanās, lielā blēdība, žigla apšmaukšana, viltošana, identitātes zādzība, čiepšana veikalos, uzbekšana, piesavināšanās, nozagšana, izlaupišana, nosperšana, iešņaukšana.

Actus reus: noziedzīgs nodarījums.

Mens rea: noziedzīgs nodoms.

Sieviete nav vainīga, bet ir veikusi *actus reus*, nejauši paņemot citas sievietes rokassomiņu. Sieviete ir vainīga ar *mens rea*, jo dara to apzināti. Viens no abiem var būt administratīvs pārkāpums, krimināltiesas priekšā tas nonāk tikai tad, ja ir abi.

Es negribēju būt zagle.

Mans tēvs bija pogainais; vairākas reizes mēs satikāmies tur, policijas iecirknī. Lielākā daļa cilvēku tur bija par nodarījumiem, ko paveikuši reibumā, kaifā vai izmisumā. Viens no viņiem — narkotiku dīleris — smikņāja, nododot pirkstu nospiedumus, smējās par seržantu, sauca viņu par čomu un teica: “Nekur jūs mani neiebāzīsiet, paši redzēsiet!” Un viņam bija taisnība; aizejot no iecirkņa, viņš pamāja un sauca: “Labu veiksmi nākamreiz, čomiņ!” zelta ķēde ap kaklu, noplukušas kedas kājās.

Vienīgajam zaglim, ko redzēju, bija septiņpadsmit, un, lai arī es tad biju četrpadsmitgadīga, viņš man izskatījās jauniņš. Bāls kā spilvens, kārns kā kociņš, viņš svārstījās starp bezdarbību un vardarbību kā vējrādis tornado laikā.

Tagad: mierīgs, pleci nolaisti, ceļgali ieliekti, pēdas uz iekšu.

Tagad: kaujas, spārdās, lokās, metas gar zemi, mēģina pārsist galvu pret reģistrācijas leti.

Un tagad: nekustīgs, kluss.

Un tagad: kliegt, kliegt, sasodīti, sasodīti, kliegt, bez vārdiem, tikai sasodīti sasodīti kliegt.

Un tagad: pilnīgi rimts. Pilnīgi kluss. Blenž aizslēgtās durvīs.

Tajā dienā bija plānots, ka tētis aizvedīs mani uz kino, bet viņam bija jāatgriežas, lai palīdzētu apvaldīt čalīti kamerā. Viņi uz divdesmit minūtēm apsēja viņu kā paklāju, tad atbrīvoja, lai novērstu nosmakšanas risku, un tētis beidzot aizveda mani uz kino, bet filma jau bija sākusies, un nākamajā naktī čalīti aizveda uz slimnīcu, jo viņš bija ielauzis sev galvaskausu pret kameras sienu.

— Dažkārt cilvēki domā, ka tas ir viegli, — mans tēvs domīgi teica, vedot mūs mājās pēc neveiksmīgā vakara kopā, man klēpī bija nejēdzīga vainas apziņa sapirktu čipsu grēda. — Vieglāk zagt nekā strādāt, vieglāk samelot, tikt sveikā cauri. Reizēm tā arī ir. Reizēm — pārāk bieži — sistēma vienkārši nav radīta tiem, kam nav, kurp iet. Dažkārt šmaukties ir vieglāk, jo dzīve ir grūta. Bet tev vajag apkārt savējos, savu ģimeni, cilvēkus, kuri tevi mīl un kuriem rūp. Un vēl tev vajag cerību, daudz cerības uz nākotni, tev kaut cik jāsaprot, ko tu gribi, jo, ja tas viss tev ir, tad dzīve kļūst vieglāka — ne viegla, bet drusku vieglāka — un tad tu redzēsi, ka šmaukšanās ir izmisuma solis, un izmisums ir smags.

Es neteicu neko, vēl arvien piktodamās uz tēvu par to, ka viņš atkal bija kļuvis par upuri pārāk lielai darba slodzei, pārāk daudziem laužtiem solījumiem.

Turpmāko brauciena laiku viņš neteica neko vairāk un arī neieslēdza radio.

8. nodaļa

Nākamajā dienā pēc Reinas nāves princese Šamma bint Bandara ieradās Dubajā, līdzī vezdama Kūniņas dimantu. Es, jau sakravājusi somas, vēroju, kā Līna pie viesnīcas satika tanti un viņas svītu.

— Dārgumiņ, tu izskaties brīnišķīgi! — izsaucās tante, un *vi*, man ir tik daudz, ko tev stāstīt, ak dieņiņ, tas ir tik fantastiski, atbildēja Līna.

Neviena nepieminēja Reinu.

Es kādu laiku stāvēju saulē, ignorējot taksi, ko šveicars bija izsaucis, lai aizvestu mani uz lidostu.

— Kundze? — viņš jautāja, un, kad es neatbildēju: — Kundze? Vai jūs vēl vēlaties taksometru?

— Nē, paldies, — es atbildēju, un mani pašu pārsteidza tas, cik noteikta bija mana balss. — Es domāju, ka laikam mans darbs te vēl nav padarīts.

To pateikusi, es pacēlu čemodānu un atgriezos viesnīcā.

Es savācu nozieguma rīkus.

Drošībnieki var jau pa gabalu nopeilēt okšķeri, bet drošībnieki neatcerējās mani pietiekami ilgi, lai par to raizētos. Es izsekoju karalienes un prinčus, es sarokojos ar diplomātiem un spiegiem, un neviens uz mani neatskatījās. Neviens nekad uz mani neatskatās.

Plastikāta bumba, kuru es ieguvu no kādreizējā spridzināšanas eksperta, kurš bija atlaists no darba Katarā pēc tam, kad viņa maiņas laikā nomira astoņi darbinieki.

— Cilvēki tur visu laiku sprāga nost, — viņš skaidroja, atdodams man aizvelkamā auduma maisiņā ielikto preci. — Cilvēki ir lētāki par metālu. Kāda tam nozīme? Grēkāzis, lūk, kas es biju. Divkosība — vidutāja lāsts.

Precīzajā brīdī izslēgt elektrību bija grūtāk, bet ne tuvu ne neiespējami. Šim darbam es iegādājos vīrusu no piegādātāja *Bārbija Uzslaida-GaisāMēnesi*. Viņa — es ceru, ka tā bija viņa, — bez problēmām pārdeva

man to dārknētā, jo, kā viņa norādīja, *man vienalga, vai tu esi krukšis, zaglis, spiegs vai muļķis, mani tāpat tu neizsekosi.*

Un ko tieši, es apvaicājos, es pārku par saviem bitkoiniem?

Tas ir nošpikots no CIP softa, viņa skaidroja. Viņi šito izmantoja Irānā, lai izrubītu viņu kodolprogrammu, bet viss aizgāja publiski, un šie apdīrsās. CIP ir nenormālākie mīzēji. NDA, lūk, tos es cienu.

Es uzstādīju laika atskaiti un ierakstīju vīrusu klēpj datorā kādam zema ranga inženierim, kurš pārdzīvoja skumju un, kā rādījās, pilnīgi iracionālu romantisku traumu.

— Mana sieva guļ ar kādu citu! — viņš gaudoja, kad mielojāties ar suši un zaļo tēju japāņu kafējnicā, kuras sienas klāja sārtu, platacinu laikam-jau-kaķu attēli. — Viņa to noliedz, es viņai saku, ka es visu piedošu, ja vien viņa atzīsies, bet viņa neatzīstas, un tā nu es viņai nekad nepiedošu, nekad, līdz pat viņas nāves stundiņai.

Es smaidīju un pārslidināju suši sojas mērcei. Nekad nepārspilē ar sojas mērci. Reiz kāds pavārs uz mani sakliedza par šo grēku, bet viesmīle atvainojās viņa vietā, teica, ka šajā rītā nomiris viņa mīļākais tritons un viņš ir ļoti kaismīgs vīrs. Es visu saprotu, atbildēju. Pazaudēt savu mīļoto tritonu — tas nūdien var iedzīt izmisumā.

— Protams, es nevaru atrast nekādus pierādījumus tam, ka viņa mani krāpj, — nopūtās mans jaunākais inženieris, kuram gandrīz noteikti nekādi rāgi nebija uzlikti. — Bet tas tikai parāda, cik labi viņa to slēpj!

Kamēr viņš aizgāja pačurāt, es ievadīju vīrusu viņa datorā, un nākamajā dienā viņš pats nenojaušot to augšupielādēja apakšstacijas datoros, kur tas sāka darboties līdztekus inženiera laika grafikiem un pašrocīgi sarakstītiem dzejoļu cikliem par pieviltas mīlas kaislībām.

9. nodaļa

Kriminālā profesionalitāte — tas ir vairāk nekā tikai labā prakse.

Nekad nezodz dūsmās — bet Reina bija mirusi, un Kūniņa bija Dubajā, un tā...

Ieelpo. Izskaiti katru elpu. Viens — ieelpa — viens — izelpa.

Skaitīt līdz desmit.

Sirds ritms: 76 sitieni minūtē.

Asinsspiediens: 118/76. Sistoliskais/diastoliskais. 1615. gadā ārsts Viljams Hārvejs publicēja traktātu *Exercitation Anatomica du Motu Cordis et Sanguinis in Animalibus — Par dzīvnieku sirds un asins kustībām*. Ķīnieši un indieši droši vien tur bija nonākuši agrāk, bet bija jāgaida līdz 1818. gadam, līdz Samuels Sigfrīds Karls Ritters von Bašs izgudroja sfigmomanometru.

Zināšanas ir spēks.

Zināšanas ir brīvība.

Zināšanas ir viss, kas man pieder.

Šajā pasaulē nav neviena, kas var valdīt pār mani — tikai es.

Mērķtiecīgas izpētes dienas *Burj al Arab Jumeirah* viesnīcā.

Pirmdien es biju svešiniece, ko Līna sastapa pie baseina. Otrdien es biju svešiniece spa. Trešdien es biju svešiniece, kas ar viņu iepazinās pie pusdienām. Es nozagu Līnas mobilo telefonu, nokopēju visu tajā atrodamo informāciju un piesaistīju viņas SIM karti manējai. Viņa *Ideālā* bija ieguvusi 634 000 punktu.

Šobrīd tu sajūtīsi to prieku, ko var sniegt tikai apziņa, ka tuvojies sava potenciāla virsotnēm. Tavi mērķi nav sapņi — tie ir patiesība. Tu vari iegūt savu patieso, ideālo es — un to arī izdarīsi!

Īsziņa viņas telefonā:

Nespēju noticēt, ka Reina mums to nodarīja! Kā viņa varēja būt tik dumja?

Pavadījusi divdesmit minūtes atšķirtībā no sava telefona, Līna sāka krist panikā. Es to atdevu vienam no viņas miesassargiem, kurš nodomāja, ka esmu krāpniece, bet tad es jau biju prom un viņš visu aizmirsā.

Man nepiemīt neredzamība — drīzāk tāda kā pastāvīga apziņas mirkšķināšana.

— Mums visām ir *Ideāls!* — aromterapijas istabā man ausī čukstēja Sjūzija-Sendija-Sofija-kautkastāds. — Pat princesēm! Es esmu no Ogemmas Viskonsinā, un mans paps kādreiz garāžā pārdeva lietotus virtuves priekšmetus, bet nu es esmu šeit un ēdu pusdienas ar karaļu atvasēm, un nūdien nevajag ļaut tam sakāpt galvā — viņi taču ir tikai cilvēki, nūdien, tas nekas, ka musulmaņi!

Es smaidīju un atbildēju:

— Tu nu gan esi riktīgi dumja, vai ne? — un, kamēr viņas žoklis atkārās sašutumā un dūsmās, izgāju no aromterapijas istabas un ieniru aukstā baseinā, no temperatūras maiņas pulsēja galva, paliku tur, skaitot līdz piecdesmit, tad izniru un ieelpoju, tad atkal iegrimu ūdenī, skaitīju atpakaļ līdz nullei.

Kāpēc es to biju pateikusi?

Profesionalitātes zaudēšana — darba laikā tā nav pieļaujama. Skatījos, kā ledainajā ūdenī sacēlas zosāda, jutu, kā aizdegunē sakrājas spiediēns, norāju sevi.

Es valdu pār sevi, lai kas arī nenotiktu. Disciplīna, vienmēr disciplīna.

Kad atgriezpos aromterapijas istabā, Sjūzijsendija vēl arvien atradās tur, gulēja uz balta dvieļa. Kad es ienācu, viņa pavēra vienu aci, nesaskatīja manī draudus un atkal to aizvēra.

— Sveika, — es teicu un apsēdos uz lāviņas viņai pretī. — Es esmu Reičēla, es te esmu jauniņā. Kā sauc tevi?

Vakarā es jau sešpadsmito vakaru pēc kārtas pirmo reizi satiku Līnu, un, tā kā jau biju ierpraktizējusies, metos taisnā ceļā ar: — Dievinu tavu kleitu.

Iepriekšējās pieejas: *Mani interesē šī brīnišķīgā pilsēta. Es strādāju finanšu jomā. Mani interesē Ideāls. Es strādāju pie raksta par sievietēm Dubajā. Es pazīnu Reīnu, izsaku līdzjūtību.*

Neviena no šīm pieejām nedarbojās, lai gan *Ideāla* pieminēšana mani pieveda vistuvāk mērķim. Dažkārt patiesībā triviālākais ceļš ir visveiksmīgākais, un tādēļ:

— Dievinu tavu kleitu.

— Vai tiešām, tā ir brīnišķīga, vai ne?

— Tā ir Vera Vanga?

— Jā gan! Un tu esi...?

— *Diors*.

— Es dievinu *Dioru*!

— Kā gan citādi?

Tukši vārdi.

Es esmu mans smaids.

Es esmu manas lūpas.

Runājot ar viņu, es pieliecu galvu tā, lai manas acis skatītos uz augšu, šķīstu platākas, apaļākas, pievilcīgākas. Tā dzīvnieki nolasa dzīvniekus. Manas rotaslietas, mana kleita, mans ķermenis — tie runā manā vietā, tās sievietes vietā, kuras āda ir gandrīz tikpat tumša kā manai mātei, sievietes, kura izvēlējusies ideālās smaržas ideālai naktij pie jūras. Pirmajiem iespaidiem ir liela nozīme, ja nekā cita tev nav.

Es esmu tīksmīga krunciņa acs kaktiņā. Es esmu sieviete, kādu viņa vēlas mani redzēt.

— Es dievinu modi, — teicu ar savām nogludinātajām lūpām. — Tu esi gada stilīgākā sieviete šajā vietā.

Informācija, brīvi pieejama:

Vera Vanga: modes dizainere, bijusī daiļslidotāja.

Al Maktumi: Dubaijas karaliskā ģimene, pēcteči Al Falasi no Bani Jas cilšu grupas.

— Tu esi burvīga, — iesaucās Līna. — Tu esi tieši tāds cilvēks, kādu man patīk satikt!

Kad esi nopeilējusi medījumu, paturi to acīs. Cilvēki mani aizmirst tikai tad, kad vairs mani neredz.

Es paliku Līnas tuvumā, plūdu līdzī viņas svītai, smējos par viņas jokiem, dalījos pārdomās par modi, slavenībām, ceļošanu.

— Ideāli cilvēki, ideālas drēbes, ideāli vārdi, ideālas brīvdienas! — viņa izsaucās, un visi viņai apkārt smējās.

— Es esmu no *Prometeja*, — stāstīja vīrietis balti zeltītā Neru uzvalkā, rokā satvēris ledus kokteiļa glāzi. — Mēs patiešām vēlamies, lai *Ideāls* ir noderīgs, lai tas palīdz cilvēkiem dzīvot labāk. Ja vien palīdzība tiek sniegta pareizi, ikviens var kļūt ideāls!

Es smaidīju un smējos, un domāju par citādu taisnīgumu, ko savulaik sludināja nu jau sen miris Indijas princis. Pareizs skatiens, pareiza gudrība, pareiza runa, pareiza uzvedība, pareizi ienākumi, pareizas pūles, pareiza apzinātība, pareiza koncentrēšanās. Astoņposmu ceļš. *Samyanc* sanskritā — taisnprātība, kas apzīmē pabeigtību, savāktību, sakarību. (Var tikt izmantots arī kā sinonīms ideālam.)

Mēs ar Līnu kopā riņķojām pa istabu, kuru greznoja zelts un marmora grīdas, un svaigi griezti ziedi — balti lāsumotas orhidejas un ceriņi. Ballīte bija pilnā plaukumā, gandrīz neviena galvas apsega, vīrieši un sievietes brīvi sajaucās, uz vienas sienas piekarināts reklāmkarogs: *Nākotne ir Ideāla*. Mūs apkalpoja indiešu un bangladešiešu viesmīļi, savākti no tuksnesī apslēptajām darba nometnēm. Visur vieni izbraucēji.

Kādreiz mana specialitāte bija valsts obligācijas, bet tagad esmu pārorientējies uz nākotnes vērtībām globālajā tirgū...

...ar apdrošināšanu lieta tāda, ka...

Kāpēc to sauc par "nodokļu paradīzi"? Vai tad viņi nesaprot, kā prese uz šo frāzi reaģē?

...naftas tirgus ir īstermiņam. Skaidrs, ka tagad tur ir lielais piķis, bet es gribu, lai mani bērni darbojas digitālajās tiesībās.

Apvienotajos Arābu Emirātos ir kādi 75 līdz 85 procenti imigrantu. Ko sabiedrībai nodara tik daudzi svešzemnieki? *Volvo* Abu Dabi ielās, *McDonald's* kā labs vakara pavadīšanas veids? Vai arī kultūra kož pretī, slavīnot senās vērtības: Dhu al Rumma dzeju, Umm Kultuma mūzika, Hadīta vārdus, smilšu cilvēku tradīcijas?

Varbūt pa druskai no abiem. Umm Kultuma dziesmas, izpildītas Bejoneses stilā.

Es skaitīju zelta pulksteņus.

Es skaitīju mobilos telefonus.

Es skaitīju soļus līdz durvīm.

Es skatījos un ieraudzīju kaklarotu, kuras nozagšanai biju mērojusi visu šo ceļu — nu tā vairs nebija ievietota pret spiedienu, kustību un siltumu jutīgā seifā, bet gan atradās ap kaklu Šammai bint Bandarai, kura tieši tajā mirklī skūpstīja uz vaiga vīrieti elegantā melnā uzvalkā, apsveica viņu ar labi paveiktu darbu. Šonakt šeit Kūniņa tika izmantota pienācīgi — ārišķīgums padara cilvēkus ievainojamus.

— Es tik tikko esmu sākusi procedūras, — izsaucās sieviete sešas collas augstos papēžos; viņas potītes no aizmugures bija neticami slaidas. Ikros viegli iezīmējās sudrabortā līnija, kur tos bija griezis ķirurga nazis — redzama tikai tad, ja uz tās krita gaisma. — Tas ir neticami, vienkārši neticami, kā tās ir mainījušas manu pasaules uztveri!

Viņas kleitai bija dziļi izgriezumi priekšā, aizmugurē un sānos tā, ka palika gandrīz vai tikai dažas stratēģiski izvietotas lencītes pār pleciem. Vīrietis, ar kuru viņa sarunājās, bija uzvilcis baltu galvassegu, ko saturēja zelta stīpa, un baltas drānas, viņa melnā bārda bija nevainojama V burta formā apcirpta ap zodu, un pie jostas ceremoniāls nazis ar rubīniem klātu spalvu. Abi izskatījās kā nesaderīgs pāris, kuriem nevajadzētu varēt sarunāties, bet viņš izsaucās:

— Mana pirmā procedūra bija satriecoša. Pēc tam pie manis atnāca mans vadītājs, un pirmo reizi mūžā es ieraudzīju *viņu*. Nevis vienkārši viņu, bet *viņu*.

Es turpināju kustēties. Riņķoju, skaitīju.

Nozagt rotaslietas no cilvēka ir vieglāk nekā no seifa. Drošības kameras atcerētos manu seju, seifam būtu nepieciešami eksperti, kas to atslēgtu, kustību sensoriem būtu nepieciešami rīki, lai tos pieviltu. Es nevaru nodarboties ar lielo krāpniecību, man ir jāgaida izdevība un jānoķer tā — vienai, bez atbalsta, uzņemoties riskus, kurus nekad neuzņemtos cilvēks, kas baidās, ka viņa seju atcerēsies.

Es riņķoju, riņķoju, riņķoju pa istabu.

Saskaitu drošībniekus acīmredzami melnā — vienpadsmit — un diskrētākos drošībniekus, kas saplūst ar pūli, — šķiet, ka tādi ir četri.

Es skaitu Jordānijas šeihus baltās drānās, Saūdu prinčus smalkos zīda uzvalkos, amerikāņu vēstniecības vīrus, kuru padusēs pleķiem vien sūcas sviedri, ķīniešu investorus, kas uzņem pašiņus pret iekštelpu ūdenskritumu, viņi smaida kamerai nūjas galā.

Es skaitu sievietes, kuras labprātāk te neatrastos, viņu lūpas smaida, bet acis ne. Es skaitu rokaspulksteņus, kuri maksā vairāk nekā gada alga viesmīlei, kas apskauž to īpašniekus, skaitu, cik reizes tiek izteikti vārdi “pašu kapitāls”. (Trīsdesmit deviņas.)

Es skaitu drošības kameras.

Es skaitu soļus līdz princesei Šammai un 2,2 miljonus dolāru vērtajai rotai viņai ap kaklu. Tā kā Līna ir mani iedabūjusi ballītē, viņa mani vairs neinteresē, turklāt viņa jau ir diezgan piedzērusies. Viņas tante gan ne.

Vai esi gatava?

Es skaitu sekundes, atrodu sev nevainojamu vietu darbībai, atslābinu pēdas nenormāli augstpapēdīgajās korpēs — kad pienāks īstais mirklis, tās man tikai traucēs.

— Atvainojiet?

Sieviete runā angļiski ar vieglu amerikāņu akcentu, tīrs starptautiskās skolas produkts: bez mītnes valsts, apdāvināta. Es pārsteigta blenžu uz viņu, ieverot skatienā ķīniešu stila kleitu ar augstu apkakli, to rotā sudraba pūķi uz melna fona; viņas melnie mati ir sakārtoti augstā frizūrā, kuras nekārtīgums noteikti izmaksājis veselu bagātību; viņas sudraba rokassprādze un auskari, viņas melnā skropstu tuša, piesardzīgais smails. Tumšās ēnas ap acīm padara tās dziļākas; garie auskari liek kaklam izskatīties slaidam. Pēc nodzertas nakts viņa būtu bāla strazdiņa izmēra radība, bet tagad, šeit, viņa ir mēnessgaisma augstpapēžu korpēs.

— Vai tu esi viena? — viņa jautāja. — Vai tu kādu pazīsti?

Nekavējoties doma: vai šī dāma ir drošībniece? Kādēļ gan kāds vērotu mani pietiekami ilgi, lai atklātu manu vientulību, neaizmirstot manu eksistenci? Bet viņa paliek tieši tādā attālumā no manis, lai varētu

tikt sadzirdēta, bet neielauztos manā telpā, viņa pieklājīgi smaida, galvu piešķiebusi.

— Es... nē, — es nomurdēju. — Es nevienu nepazīstu.

— Vai tu esi no Lielbritānijas?

— Jā.

— Šeit darbā?

— Jā, Lielbritānijas vēstniecība.

Meli: ātri un viegli. Es šeit esmu, lai popularizētu britiskumu. Es izplatu pasaulē Šekspīra vārdu, kriketa vēsturi, koloniālisma atmiņas un patiku pret zivīm ar kartupeļiem. Es esmu labas gribas simptoms. Es esmu nacionālās iedomības paplašinājums. Kas zina?

Sieviete, vēl joprojām smaidot, neteica neko.

— Un ko tu dari? — es izgrūdu, lai aizpildītu laiku.

— Es pētu.

— Tas ir kā?

— Es pētu cilvēka smadzenes.

— Tas izklausās... pamatīgi.

Pirmo reizi viņas lūpas kaktiņā ietrīsas kaut kas tāds, kas varētu būt smaids, kas alkst kļūt par realitāti.

— Visas domas ir atgriezeniskā saite un asociācijas. Pieaugot sociālajai spriedzei, ķermenis reagē tā, kā reagētu uz jebkādu trauksmes signālu. Kapilāri saraujas, sirds ritms paātrinās, elpošana kļūst straujāka, āda kļūst karstāka, muskuļi spriegāki. Paaugstināta asinsspiediena apstākļos šarms zaudē spēku. Šis sociālās atstumtības mirklis pastiprina smadzenēs esošo saikni starp socializāciju un trauksmi. Attīstās vairāki pieņēmumi, kas ar laiku liek uztvert sociālas struktūras kā draudu, radot trauksmes reakciju. Visas domas ir atgriezeniskā saite — un reizēm šī saite skan pārāk skaļi. Vai tu esi no 106?

— Es nezinu, ko tas nozīmē.

Mirklis pārsteiguma, tad:

— Vai tev ir *Ideāls*?

— Kas? Es... nē.

— Nesaki to manam brālim.